

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Jana Kašpara a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobce: **DPÚK, a. s.**, se sídlem Lumiérů 181/41, Praha 5, IČ 254 97 961, zast. JUDr. Ilonou Vaněčkovou, advokátkou, se sídlem Na Pankráci 404/30a, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, za účasti: **Ústecký kraj**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 12. 6. 2012, čj. MV-54144-3/VS-2012,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí ministra vnitra ze dne 12. 7. 2012, čj. MV-54144-3/VS-2012, se zrušuje.
- II. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 2. 4. 2012, čj. MV-88784-62/ODK-2008, se ve výroku IV zrušuje.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 8.808 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám JUDr. Ilony Vaněčkové, advokátky.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí ministra vnitra uvedeného v záhlaví, jímž byl zamítnut rozklad žalobce proti výroku IV. rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 2. 4. 2012, čj. MV-88784-62/ODK-2008.

Žalobce podal dne 16. 6. 2008 u Okresního soudu v Ústí nad Labem žalobu, jíž se domáhal po Ústeckém kraji zaplacení částky odpovídající nárokům vzniklým z provozování veřejné linkové dopravy ve veřejném zájmu k zajištění dopravní obslužnosti, a to primárně podle uzavřených smluv o závazku veřejné služby, eventuálně z důvodu plnění tarifního závazku ve smyslu čl. 11 nařízení Rady (EHS) č. 1191/69, eventuálně jako nárok na vydání bezdůvodného obohacení. Okresní soud v Ústí nad Labem usnesením ze dne 9. 9. 2008, čj. 34C 131/2008-544, řízení zastavil a věc postoupil Ministerstvu vnitra.

V průběhu řízení před Ministerstvem vnitra žalobce svůj návrh několikrát rozšířil. Po proběhlém řízení Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 2. 4. 2012, čj. MV-88784-62/ODK-2008, rozhodlo tak, že část návrhu žalobce byla vyloučena k samostatnému projednání (výrok I), část návrhu žalobce byla zamítnuta (výroky II a III), v části týkající se návrhu na vydání bezdůvodného obohacení byl návrh podle § 43 odst. 1 písm. b) správního řádu odložen (výrok IV) a bylo rozhodnuto o nákladech řízení před správním orgánem (výroky V až VII).

Žalobce podal proti výroku IV rozklad, o němž bylo rozhodnuto rozhodnutím ministra vnitra ze dne 12. 7. 2013, čj. MV-54144-3/VS-2012, a to tak, že rozklad byl zamítnut. Proti tomuto rozhodnutí směřuje nyní podaná žaloba.

Žalobce v žalobě namítá, že ustanovení § 43 odst. 1 písm. b) správního řádu je aplikovatelné jako výjimka z řádného projednání věci pouze v případech, kdy se navrhovatel obrátí přímo na správní orgán s žádostí, k jejímuž projednání a rozhodnutí o ní není zjevně příslušný žádný správní orgán. V daném případě se však žalobce obrátil se svou žalobou na Okresní soud v Ústí nad Labem, nikoli přímo na Ministerstvo vnitra. V tomto případě došlo k situaci, kdy jediným správním postupem bylo podání návrhu k zvláštnímu senátu zřízenému podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů (dále jen zvláštní senát). Pokud žalovaný došel k závěru o své nepřislušnosti, měl ji popřít prostřednictvím podání návrhu k zvláštnímu senátu, což sice učinil, avšak až po právní moci výroku o odložení věci.

Žalobce v žalobě cituje četná rozhodnutí zvláštního senátu, z nichž vyplývá, že popření pravomoci rozhodnout ve věci může strana kompetenčního konfliktu učinit i tím, že podá návrh zvláštnímu senátu a postup, kdy druhá strana kompetenčního konfliktu svoji pravomoc popře vydáním formalizovaného rozhodnutí, označuje za spíše hypotetickou a nestandardní.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že kompetenční spor vzniká až v okamžiku, kdy obě jeho strany popřou svou pravomoc vydat rozhodnutí ve věci. Pokud by žalovaný podal návrh zvláštnímu senátu dříve, než svou pravomoc předepsaným způsobem popře, zvláštní senát by takový návrh odmítl meritorně projednat. Rozhodnutí zvláštního senátu, jichž se žalobce dovolává, nelze na projednávanou věc použít, neboť se jedná o judikaturu vzniklou před účinností nového správního řádu (zákona č. 500/2004 Sb.).

Podle názoru žalovaného není důvod rozlišovat z hlediska odložení žádosti správním orgánem dvě situace s tím, že odmítnutí žádosti podle § 43 správního řádu je přípustné jen tehdy, pokud byl správní orgán s žádostí osloven jako první a dospěl k závěru, že k vyřízení věci není věcně příslušný žádný správní orgán. Pro takové rozlišení nelze nalézt oporu ani ve správním řádu ani v zákoně č. 131/2002 Sb.

Postup žalovaného, při němž dochází k odložení návrhu i poté, kdy již byla pravomoc popřena soudem, přitom byl v minulosti zvláštním senátem akceptován.

Proto žalovaný navrhl, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta.

Ústecký kraj sice oznámil, že bude v tomto řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení, k věci samé se však nijak nevyjádřil.

Po podání žaloby v této věci zvláštní senát usnesením ze dne 14. 11. 2013, čj. Konf 55/2012-21, rozhodl tak, že příslušným vydat rozhodnutí v této věci je soud, a současně zrušil usnesení Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 9. 9. 2008, čj. 34 C 131/2008-544, jímž bylo řízení před soudem zastaveno a rozhodnuto o postoupení věci Ministerstvu vnitra.

V odůvodnění tohoto usnesení zvláštní senát mj. uvedl i následující: *Postup navrhovatele, kdy rozhodl o odložení věci poté, co o předmětu kompetenčního sporu dříve okresní soud řízení zastavil a věc mu postoupil, a teprve následně podal návrh zvláštnímu senátu, není vhodný. Dospěl-li navrhovatel k závěru, že k rozhodování o tomto nároku není věcně příslušný on ani žádný jiný správní orgán, měl již v průběhu řízení podat návrh na rozhodnutí kompetenčního sporu. Rozhodnutím o odložení věci je zbytečně protahován spor, o věci neprobíhá žádné řízení, v němž by se navrhovatel v případě naléhavé potřeby mohl domáhat zatímní úpravy poměrů předběžným opatřením. Účastník nemá ani jistotu, že návrh na řešení kompetenčního sporu bude podán a v případě nečinnosti stran kompetenčního sporu bude na něm spor svým návrhem vyvolat a snášet argumenty o kompetencích. Nevhodnost postupu nicméně nemůže být důvodem, aby zvláštní senát o návrhu nerozhodl.*

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Městský soud v Praze ve shodě s žalobcem poukazuje na usnesení zvláštního senátu ze dne 14. 9. 2010, čj. Konf 47/2010-14, kde zvláštní senát uvedl: *K tomu, aby Český telekomunikační úřad účinně popřel svoji pravomoc v předmětné věci rozhodnout, musel by on sám podat návrh zvláštnímu senátu na rozhodnutí kompetenčního sporu, případně (což je spíše hypotetická možnost) právně relevantním způsobem vyjádřit popření této pravomoci, aniž by v tomto směru podal zvláštnímu senátu předmětný návrh.*

Městský soud v Praze v zásadě nemá, co by ke shora uvedeným úvahám vysloveným zvláštním senátem dodal. Názor žalovaného, že správní orgán, jemuž byla věc (nesprávně) postoupena soudem musí svou pravomoc rozhodovat ve věci popřít nejprve tím, že vydá usnesení o odložení věci dle § 43 odst. 1 písm. b) správního řádu, je zjevně v rozporu s náhledem zvláštního senátu na tuto otázku. Popření pravomoci se totiž může stát nejen vydáním rozhodnutí, kterým strana kompetenčního sporu svoji pravomoc rozhodnout ve věci popírá, ale také samotným podáním návrhu na rozhodnutí kompetenčního sporu. Důvodný zjevně není ani poukaz žalovaného na to, že žalobcem zmiňovaná judikatura zvláštního senátu se vztahovala ke kompetenčním sporům vzniklým za účinnosti předchozího správního řádu (zákona č. 71/1967 Sb.).

Lze tedy uzavřít, že je správný názor žalobce, podle něhož žalovaný vůbec neměl o odložení věci rozhodovat. Vydáním rozhodnutí o odložení věci došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, v jehož důsledku bylo zasaženo právo žalobce na vyřízení věci bez zbytečných průtahů zakotvené v § 6 odst. 1 správního řádu.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobou napadené rozhodnutí o rozkladu zrušil a současně zrušil i prvoinstanční rozhodnutí o odložení věci, neboť obě tato rozhodnutí neměla být vůbec vydána. Soud však nerozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, neboť důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí byl závěr, že tato rozhodnutí vůbec neměla být vydána a že žalovaný vůbec nemá pravomoc o věci rozhodovat. Jediným úkonem,

který měl žalovaný učinit, bylo podání návrhu zvláštního senátu, což však žalovaný již v mezidobí učinil a zvláštní senát již o kompetenčním sporu také rozhodl.

Žalobce měl se svojí žalobou úspěch a náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených a prokázaných nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Tyto náklady spočívají v nákladech souvisejících se zastoupením advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů za 2 úkony právní služby po 2100 Kč (za převzetí věci a seps žaloby), a 2 režijní paušály po 300 Kč. Celkem tedy činí náklady na právní zastoupení 4.800 Kč. K tomu se připočítává daň z přidané hodnoty ve výši 21 %, již je žalobcův advokát plátcem, ve výši 1008 Kč. Další náklady představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč. Proto soud přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení ve výši 8.808 Kč.

Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V daném případě soud osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost neuložil, a proto jim právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. ledna 2015

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová